

Sygn. akt VII U 1675/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: Kamil Jaśkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2014 r. w Warszawie

sprawy A. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 29 maja 2013 r. znak: (...) - 8/25/I

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. F. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2013 roku na stałe.

Sygn. akt VII U 1675/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony **A. F.** w dniu 27 czerwca 2013 r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 29 maja 2013 r., znak: (...) - 8/25/I odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wnosił o ponowne rozpatrzenie jego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, zaznaczając jednocześnie, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego z dnia 29 maja 2013 r., ponieważ jego stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie żadnej pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożone w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 4 lipca 2013 roku, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 12 marca 2010 r., a świadczenie to przysługiwało mu do dnia 31 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż w dniu 28 marca 2013 ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania ubezpieczony został skierowany na badanie komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 22 maja 2013 r. nie

uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy. W oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 29 maja 2013 r., na mocy której odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego. Zadaniem organu rentowego odwołanie ubezpieczonego w świetle przedstawionej argumentacji jest bezzasadne i winno podlegać oddaleniu.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga

w W. ustalił następujący stan faktyczny:

A. F. urodzony w dniu (...), pobierał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Powyższe świadczenie przysługiwało odwołującemu na mocy decyzji ZUS z dnia 12 marca 2010 r., do dnia 31 marca 2013 roku (k. 113 a.r.).

W dniu 28 marca.2013 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 161 a.r.).

W związku z powyższym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 18 kwietnia 2013 r., Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że A. F. nie jest niezdolny do pracy (k. 165 a.r.).

Ubezpieczony złożył w dniu 7 maja 2013 r. sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS, w skutek czego sprawa została skierowana do Komisji lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu ubezpieczonego, wydała w dniu 22 maja 2013r. orzeczenie, w którym uznała, że A. F. nie jest niezdolny do pracy (k. 179 a.r., k. 187 a.r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy w dniu 29 maja 2013 wydał decyzję, którą odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja: k. 191 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego odwołujący A. F. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k.2 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę na mocy postanowienia z dnia 11 lipca 2013 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: kardiologa, otolaryngologa, diabetologa oraz ortopedy celem ustalenia czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej ze szczególnym uwzględnieniem daty powstania tej niezdolności. Ponadto Sąd wskazał aby określono czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres i jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego w formie poprawy lub pogorszenia to na czym polegała. (k. 6 a.s.).

Postanowieniem z dnia 30.05.2014 r. Sąd uchylił postanowienie z dnia 11 lipca 2013 r. w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty otolaryngologa. (k. 35 a.s.)

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii traumatologii z dnia 17 września 2013, że odwołujący posiada zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa na odcinku lędźwiowo-krzyżowym w umiarkowanym stopniu zaawansowania oraz wczesne zmiany zwyrodnieniowe kolan, które nie uzasadniają uznania A. F. za osobę niezdolną do pracy, zarówno obecnie jak i po dniu 31 marca 2013 r. w powyższym zakresie Sąd uznał, iż opinia biegłego z dnia 17 września 2013 r. jest zgodna z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 kwietnia 2013 r. i Komisji Lekarskiej ZUS z dn. 22 maja 2013 r. (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu ortopedii M. G. k. 20 a.s.).

Z przyczyn kardiologicznych u odwołującego stwierdza się nadciśnienie tętnicze chwiejne zredukowane farmakologicznie. Otyłość olbrzymią oraz hipertrójglicerydemię niewielkiego stopnia. Stwierdza się także cukrzycę drugiego stopnia, obturacyjne bezdechy senne oraz nikotynizm. W oparciu o treść opinii biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych, kardiologa dr n. med. K. K., Sąd uznał, iż schorzenia wskazane powyżej wymagają systematycznego, ambulatoryjnego leczenia i okresowej kontroli lekarskiej, a także redukcji masy ciała. Nie dają one

jednak podstaw do uznania A. F. za całkowicie lub częściowo niezdolnego do pracy z przyczyn kardiologicznych (w oparciu o stanowisko biegłego sądowego lekarza kardiologa dr n. med. K. K. zawarte w opinii sądowej z dnia 14 marca 2014 r. k. 23 a.s).

W zakresie przyczyn diabetologicznych, po przeprowadzeniu przez biegłego sądowego badania i analizy dokumentacji lekarskiej, Sąd ustalił, że A. F. cierpi na cukrzycę typu 2, skojarzoną z otyłością, niewyrównaną oraz nadciśnienie tętnicze, bezdech senny i niedosłuch ucha prawego. Z powodu powyższych schorzeń A. F. powinien przyjmować insulinę. Powodem tego jest wysokie glikemie w badaniach laboratoryjnych 304 mg% na czczo, pomimo leczenia. Z tych powodów Sąd podzielił stanowisko biegłego sądowego diabetologa A. P., że A. F. należy uznać za częściowo niezdolnego do pracy od dnia zakończenia świadczenia na stałe. (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty A. P. z dnia 16 maja 2014 r. k. 30-31 a.s.)

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 17 czerwca 2014 r. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza diabetologa. Organ Rentowy w piśmie procesowym, wskazał stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskiej przy (...) Oddziale ZUS w W. w sprawie opinii biegłych w sprawie w której to stwierdzono brak niezdolności do pracy. W stosunku do opinii biegłych sądowych w tym opinii ortopedy z dnia 17 września 2013 r. oraz opinii kardiologa z dnia 15 marca 2014 nie wniesiono zastrzeżeń. W stosunku do opinii biegłego sądowego diabetologa stwierdzono, że sam fakt leczenia cukrzycy nie daje podstaw do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy i w związku z tym organ rentowy wniósł o powołanie innego biegłego sądowego diabetologa (k. 45 a.s).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 22 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza diabetologa (k. 61 a.s).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych odwołującego a także w oparciu o opinie biegłych sądowych w tym przede wszystkim opinię biegłego sądowego diabetologa, bowiem naczelnne dysfunkcje organizmu ubezpieczonego znajdowały się w zakresie jego dziedziny specjalizacyjnej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu.

Sąd Okręgowy podzielił opinię biegłego lekarza diabetologa gdyż została wydana w oparciu o bezpośrednie badanie oraz wyniki badań odwołującego. Opinia jest wyczerpująca i sporządzona w sposób jasny i logiczny. Biegły lekarz A. P. jest specjalistą w dziedzinie diabetologii, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

W zakresie oddalenia wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego diabetologa, Sąd oparł się o stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 16 września 2009 r., w sprawie I UK 102/09, zgodnie z którym nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, iż wniosek organu rentowego o dopuszczenie innego biegłego tego samej specjalności jest niezasadny. W sprawie diabetycznego stanu zdrowia odwołującego w postępowaniu odwoławczym, wypowiedział się specjalista, biegły sądowy, który w sposób jasny stwierdził występowanie niezdolności do pracy u ubezpieczonego. W ocenie Sądu wniosek ZUS zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie i jako taki podlegał oddaleniu.

Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie A. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 29 maja 2013 r., znak: (...) - 8/25/I, jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, iż elementem spornym niniejszego postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującego i ustalenie, czy przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W tym względzie zdaniem Sądu uzasadnione jest odwołanie się do słusznej tezy wyrażonej w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku” (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

Ponadto w myśl art. 57 ust 1. Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1). jest niezdolny do pracy;
- 2). ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3). niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z powyższego jednoznacznie wywieść można, iż w art. 57 ust. 1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.).

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Reasumując, prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawca A. F. cierpi na zaawansowaną cukrzycę. Jest otyły i nie widać szans na redukcję masy ciała. Wnioskodawca cierpi także na bezdech senny, który to uniemożliwia ewentualną poprawę stanu zdrowia, a nawet przyczynia się do jego pogorszenia na tle powikłań miażdżycowych. Tak poważne schorzenia powodują, że jest on częściowo niezdolny do pracy zarobkowej i można wykluczyć znaczną poprawę stanu zdrowia odwołującego w przyszłości. Okoliczności te uzasadniają zdaniem Sądu przyznanie odwołującemu prawa do

świadczenia rentowego na stałe, co Sąd ustalił w oparciu o stanowisko doświadczonego specjalisty, biegłego sądowego-lekarza z zakresu diabetologii, opiniującego w niniejszej sprawie – którą w pełni podzielił.

Odwołujący nie spełnia natomiast kryteriów niezdolności do pracy z przyczyn ortopedycznych i kardiologicznych. Niemniej jednak podkreślić należy, że obowiązujące przepisy nie formułują wymogu, by wszyscy biegli lekarze oceniający zdolność ubezpieczonego do wykonywania pracy zawodowej byli jednomyślni. Jest oczywistym, że w sytuacji, gdy specjaliści chociażby z jednej dziedziny nauk medycznych stwierdzają niezdolność ubezpieczonego do pracy to można uznać, iż ubezpieczony z powodu istniejących u niego schorzeń jest niezdolny chociażby okresowo do podejmowania i wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 16 września 2009 r., w którym ustalił, iż nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (IUK 102/09, LEX nr 537027), a także stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 19 marca 1997 r., sygn. II UKN 45/97 zgodnie z którym Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 KPC) Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił wniosek organu rentowego o powołanie kolejnego biegłego specjalisty z zakresu diabetologii na okoliczność stopnia niezdolności do pracy odwołującego.

Sąd Okręgowy, przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2013 r. na stałe- albowiem jest to data następująca po upływie ostatniego dnia uprzednio przyznanego odwołującemu prawa do świadczenia rentowego.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

J.R.